

5. neděle postní – k zamyšlení

P. Aleš Opatrný

Současná situace, vzniklá pandemií, nás zatěžuje. Je nepříjemná a v podstatě ohrožující a nelze jí žádným způsobem okamžitě odstranit. Může nás napadnout, jak by to bylo skvělé, kdybychom se ráno probudili a vše bylo pryč, život by běžel jako dřív. To se ale nestane. Přijměme tedy povzbuzení Božím slovem z liturgie páté neděle postní.

Celý příběh o vzkříšení Lazara (Lk 11,1-44) nemá své těžiště ve šťastné události Lazarova vzkříšení, které je ostatně jen odsunutím jeho smrti. Hlavní je zaměření pozornosti na Ježíše, který o sobě řekne něco, co nemůže říci nikdo z nás, ale co se nás všech týká: „Já jsem vzkříšení a život!“ A to platí. Vzkříšení není nějakou „technickou“ záležitostí, není to nějaký umný trik. Je to záležitost navýsost osobní, totiž naplňující setkání člověka s Bohem, osoby s osobou, byť osoby tak nesouměřitelné. Ale právě Ježíš, syn Boží a syn člověka je tou spojnici mezi smrtí podléhajícím člověkem a věčností naplňujícím Bohem.

Evangelia nejsou učebnicí abstraktních nauk. Mluví k našemu životu. Jak se tedy se skutečností, že Ježíš je vzkříšení a život, setkáme už teď v našich životech, byť máme finále ještě před sebou? K tomu nás vede druhé čtení z listu apoštola Pavla Římanům:

Pro ty, kdo jsou spojeni s Kristem Ježíšem, není tedy nyní žádné odsouzení (Řím 8,1),

Ujist'uje nás, že naše spojení s Ježíšem nás uvádí do bezpečí. A toto spojení není jen věcí naší víry. Bylo otevřeno ve křtu a toto křestní pouto stále trvá. Když jsme byli pokřtěni ve jméno Otce, i Syna i Ducha svatého, byli jsme také ponořeni do Ducha. Byl na nás vylit Duch a v bířmování byla tato skutečnost upevněna. A to otevírá cestu k osvobození od hříchu a věčné smrti mocí a silou Ducha svatého, jak říká apoštol:

Vždyť zákon Ducha, který dává život v Kristu Ježíši, osvobodil tě od zákona hříchu a smrti. (Řím8,2)

A dále zdůrazní:

A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který z mrtvých vzkřísil Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelná těla svým Duchem, který sídlí ve vás. (Řím 8,11)

Tedy Duch svatý jako princip křesťanova života, jako zprostředkovatel díla spásy, které Ježíš vykonal. Jako dar, jehož přijímání nezávisí na vnějších okolnostech, ale na naší víře.

Možná se bude znát někomu poněkud paradoxní, že v páté neděli postní nezdůrazňují ani utrpení Páně, ani blízkost Velikonoc. Zdůrazňujeme ale jejich úžasný plod, tedy spásu a dar Ducha. Ten je darem, který překonává moc hříchu a smrti. Obracejme pohled na Ježíše, který sám je původcem spásy, sám je vzkříšením a životem. A nabádám k hlubší pozornosti k našemu křtu a bířmování, jako k záruce daru Ježíšovy blízkosti a daru Ducha. To, co působí křest a bířmování, nosíme jaksi v životě stále s sebou, ať jsou kostely otevřené nebo zavřené. Jde o to, jak jsme si toho vědomi. A víra i zkušenost nám říká, že Bůh je ve svých obdarováních věrný. Lazar, kterého Ježíš zavolá a on vyjde z hrobu, je pro nás dvojím obrazem. Je to obraz našeho povstání z hrobu hříchu a nevěry. A je to obraz síly, silnější než smrt, síly Ducha, který spočinul na Ježíšovi při křtu v Jordánu a který je nám vzkříšeným Pánem dáván. Duch je darem se silou větší, než je naše trápení, než pandemie i než naše slabost víry.